

Költők

Vannak poéták, akik sohsem írnak,
Csak a szívükben élnek költemények,
Valami nagy búbánat érte őket,
S azóta lettek költökké szegények.

Egy szebb világnak épp úgy álmodói,
Rajongás őket éppen úgy hevíti,
És éppen olyan szomorúk, lemondók,
Mint azok, akik - verset tudnak írni!

Első szerelem

Egész szerelmem annyi volt csak:
Hogy láttalak, szemedbe néztem,
Egy mosolygásod volt csak minden,
De nekem elég volt egészen.

És én úgy őrzöm e mosolygást,
Miként a napsugárt a tenger,
Elrejtve mélyen, szomorúan
És - végtelen nagy szerelemmel.

(Rousseauként...)

Rousseauként a magány s természet ölébe heverve
Üdvözlégy Gábor, vén szepesi remete!
Mert gyönyörű nyelvünk antik mértékre legillőbb,
Disztichonos versben írom e szép sorokat.
Hogy vagy öreg, mint vagy, mit csinálsz, mily műveket írsz ott,
Bércek ormain és völgyek ölén egyedül?
Én, hazai remeket s idegen lánglelket imádó,
Nemzetem és a világ mestereit tanulom.
Életem olyan most, amilyen ez a puszta nagy alföld:
Egyhangú, néma, óh de azért gyönyörű!
Mint itt tündérként palotát rak a déli verőfény,
Lelkem vára aként épül a csend közepett.
Hamlettel csak a port, a halált keresém szemeimmel.
Most a magány s szeretet ifjui kedvre derít.
Múltam kincsei mind: emlékek tűnt szerelemből,
És a barátságból, lengenek ím körülöm.
Barna leány s szóke, rózsás köd fényiben úszók,
Sok derekas ifjú, kiknek a társa valék,
Kik nevük egykor még hírnek anyakönyvibe írják
S kikkel együtt én is álmodozom s hevülök.

Ámde Phaetónként tört szárnyon hullok a napba,
Óh de a láng fogad ott, isteni, mennyei tűz!
S inkább fönn vesszek gyors röptű vágyak egében,
Mint a vakond idelent túrjam a sárt meg a port.
Félszegen és fecsegőn tűntem szemeidbe gyakorta,
Ám hidd el Gábor: jobb vagyok, mint a hirem.
Természet s lángész szemlélete érleli bennem
Azt a magot, melyből még aratand a hazám.
Te pedig erdei tölgy, vagy a bérc bús méla fenyője
Nézz le reám végre, hegyről a völgybe tekints.
Vagy tán, vén pennás, szerelem nyíla sajj a balodban,
Tán a Futó Ella szép szeme vont oda fel?
Jókai is öregen szerelem rózsáiba botlott,
S Goethe Hades küszöbén Eros ölébe hevert.

Szüzek

A klastrom udvarán, gesztenyefák alatt,
Melyek gyümölcsüket rég földre hullaták
És lombjukon zizeg az őszi sárgaság,
Halad sötétén a novicius csapat.

Egyik sem érezi az élet illatát,
Hogy itt szeretni szép és itt örülni jó.
Borong az arcokon a meditáció,
Égő szemük távol, ködös világba lát.

Leszáll a barna éj. Palástját ráveti
Az udvarra, ahol elszáradt levelek
Csöndes léptek nyomán halkulva csörgenek,

Az udvarra, amely mély gyásszal van teli,
Hol a sötét csapat utólszor áthalad
A sápadt, dérütött, haldokló fák alatt.

Kovácsnóta!

Lelkem kovácsa: akarat,
Verjed szablyává a vasat,
Szikrázzon az acél, sziporkázzon a vas,
Hulljon a salak, a selejtes, avas.
Minden, ami érces, legyen új, más,
Támadjon az éjben szikra, csillaghullás.
Bár fájjon a munka, feltörjön a kar,
Csak az él, aki akar!

Lelkem kovácsa: akarat,
Verjed szablyává a vasat!
Isten kardjává legyen az acél
S örök sarkcsillag előtte a cél.
Villogjon a vészben, világviharban,
S ha csorbává lesz a világuralmam,
Nem baj, acél az a kard:
Meghalhat, ki akart!